



Drammens Tidende  
25/4-1903

## Fra Prærien i Nord Dakota.

(«Verdens Gang».)

Langt ude paa vilde Prærien —  
langt borte fra Far og Mor,  
i en Torv-Hytte, ussel og liden,  
der er det han Olav bor; —  
— Olav, den vene Gutten,  
Bygdens sprækkeste Kar  
er krocket i Knæ og krocket i Ryg  
og — Hjernen er slet ikke rar.

Der er Knokler og Skjæg og Filler  
i Massevis endnu igjen  
af Olav — den Balder fra Norge,  
den Jenternes kjæreste Ven.  
— — Olav, den vene Gutten — —  
— Mor sa: »Han — blir saa stor,  
at Folk skal tigge og be min Søn  
at bygge, hvor Prinserne bor».

Nu sidder han ene i Kvelden  
og Lampen er ganske lav: — —  
og Gutten drømmer sig atter ud,  
langt bort over Land og Hav; — —  
hjem til det kjære Norge,  
den deilige, fagre Li,  
hvor Regnen og Brisen og Blegnen gror  
og dækker den stenete Sti.

Ak — — der er Vaar derhjemme  
og Himlen er høi og blaa,  
og Veien er lyslet, og Blaaveis  
gror over de Tomter graa.  
Og oppe paa Bakken er Huset,  
og i dette Hus den Mor,  
som fødte og trædet og sled for en Søn  
som reiste, saasomt han blev stor.

Reiste fra Odelsgrunden  
og Fædreneav — — — og alt.  
Og Norges Fremtid var intet; — —  
Amerikas Fremtid det gjaldt.  
La' Kratskogen gro i Norge  
og Landet kun ligge brak.  
I Vesten maa Olav rydde sit Hjem,  
om han slider sig skjæv og skak.

— — — Det sukker saa tungt om Hytten,  
og Vinden blaaser saa stygt;  
og Aanderne kaver og stræver  
og bærer sig ad som forrykt.  
— Og Dommen tordner fra Himlen:  
»Du sveg dit Folk og dit Land.  
En Nemesis gaar gjennom Livet, Gut,  
din Lykke er bygget paa Sand».

Perth, 4de April 1903.

Kell Stensrud.